

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **S. S.**
státní příslušník Moldavské republiky
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha

proti
žalované: **Policie České republiky – Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 30. 4. 2024, č. j. CPR-9300-3/ČJ-2024-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

1. 2024, č. j. KRPS-19234-18/ČJ-2024-010026 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalobce úvodem žaloby obecně namítá, že žalovaná posoudila dopady vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nesprávně a nedostatečně. Některé podstatné okolnosti případu nevzala v potaz. Dále se žalovaná řádně nevypořádala s otázkou přiměřenosti uloženého správního vyhoštění a délky doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“). Z toho důvodu žalobce považuje napadené rozhodnutí za rozporné s § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a zásadou zákonnosti podle § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Konkrétně žalobce uvádí, že správní orgány pečlivě neposoudily všechny individuální okolnosti případu. Dopady správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce se zabývaly jen technicky a nedostatečně. Žalobce se předně neztotožňuje se závěrem, že nemá na území České republiky (dále jen „ČR“) žádné zázemí. Žalobce zde má zajištěné ubytování a rovněž přátele, kteří mu vypomáhají řešit jeho současnou situaci. Nelze souhlasit ani s tím, že by o míře jeho integrace měla vypovídat schopnost rozumět a hovořit česky. Žalobce připomíná, že předmětné řízení je jeho jediným střetem se zákonem po celou dobu pobytu na území. V ČR nebyl trestán a ani se nepodílel na jakékoliv trestné činnosti. Je třeba brát ohled i na nízkou společenskou škodlivost jeho jednání. V rámci výsledku navíc vypověděl, že důvodem pro setrvání v ČR byl nedostatek finančních prostředků k odjezdu. K této polehčující okolnosti ale správní orgány nepřihlédly.
4. Žalobce žalované rovněž vyčítá, že sice hodnotila rodinnou situaci žalobce, ale již opomněla zohlednit právo na respektování soukromého života. Právo na soukromý a rodinný život nelze redukovat jen na otázku, zdali má cizinec na území ČR či EU rodinu. S odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva žalobce následně vymezuje obsah pojmu *soukromý život* a konstatuje, že si na území ČR vytvořil zázemí, kterým ve státu původu nedisponuje. V případě vycestování a návratu do Moldavska by byl nucen k návratu k rodičům, kteří nejsou schopni mu dlouhodobě vypomáhat. V Moldavsku nemá žalobce práci, a proto by pro něj vyhoštění z ČR znamenalo nepřiměřený zásah z finančního hlediska. Správní orgány nedostály požadavku judikatury, aby v rámci posouzení přiměřenosti rozhodnutí nejprve vymezily konkrétní dopady do soukromého a rodinného života, a až poté je poměřovaly se závažností žalobcova jednání.
5. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby a odkazuje na napadené rozhodnutí, v němž se již se vznesenými námitkami vypořádala.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
7. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž v řízení

nevyvstaly žádné mimořádné okolnosti, které by podle ústavního pořádku, mezinárodního práva či práva EU vyžadovaly výjimečné prolomení citovaného zákonného pravidla a vedly soud k přihlédnutí k pozdějším změnám skutkového stavu [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 9. 9. 2020, č. j. 6 Afs 176/2019-31, body 20 až 24, a ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24, č. 4344/2022 Sb. NSS]. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

8. Při jednání, z něhož se žalovaná omluvila, odročení jednání nežádala, setrval žalobce prostřednictvím zástupce na svém stanovisku.
9. Dokazování soud neprováděl, neboť si vystačil s obsahem správního spisu, z něhož vychází (viz rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 20. 1. 2024 bylo projíždějícím řidičem oznámeno, že se na střeše budovy autobazaru ve V. L. nachází osoba. Hlídka policie vystoupala na střechu objektu a zahlédla skupinu 11-15 osob, které začaly utíkat po požárním schodišti. Při pronásledování se podařilo dosáhnout dvě z nich, a to včetně žalobce. Po provedené lustraci bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně, neboť nedisponuje platným pobytovým oprávněním. V předloženém cestovním dokladu se nacházelo poslední platné vstupní razítko ze dne 29. 7. 2023 z maďarského hraničního přechodu.
11. Téhož dne zahájil správní orgán I. stupně správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 46 odst. 1 správního řádu a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
12. Při výslechu žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný. Na uváděné adrese v Moldavsku skutečně žije a nehrozí mu tam žádné nebezpečí. V Podněstří nebydlí. V Moldavsku má otce, matku a jednoho bratra. Všichni žijí na adrese trvalého pobytu žalobce. Do ČR přicestoval za prací na konci července autobusem přes Maďarsko a Slovensko. Přijel sám a v ČR je poprvé. Žalobce si byl vědom, že k práci v ČR potřebuje pracovní povolení. Nicméně jej nemá. Dále vypověděl, že na konci ledna letošního roku hodlal odjet zpátky domů. Dříve z ČR neodjel, neboť na to neměl peníze. Pobyt na území ČR neřešil. V jiných státech EU se žalobce nezdržoval. Od konce července pobýval jen v ČR. Ubytován je na ubytovně někde na Č. m. v P. Přesnou adresu si nepamatoval. Ubytování si hradí sám. Zdravotní pojištění si nesjednal. V jiném členském státu EU nemá povolený pobyt ani trvale či dlouhodobě usazené příbuzné či jiné členy rodiny. Obživu v ČR si zajišťoval prací na různých brigádách. Žalobcova rodina se zdržuje v Moldavsku. Žalobce rovněž výslovně vypověděl, že se na území ČR nenachází osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči nebo by na něm byla existenčně závislá. Sociální, kulturní, ekonomické či jiné vazby k ČR nemá. Na území ČR žalobce nespáchal trestný čin, přestupek ani jiný delikt. V ČR žalobce nemá závazky ani pohledávky. Žalobci není známa překážka, která by mu znemožňovala vycestování z území EU. O azyl nežádal. Na otázku, zda by případné vyhoštění znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého či rodinného života, odpověděl záporně. Zmínil pouze finanční hledisko, neboť v Moldavsku nemá práci. Prostředky na vycestování žalobce disponuje.
13. Dne 20. 1. 2024 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a

Švýcarské konfederace, na jeden rok. Dobu k vycestování z území do země státního občanství nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat, nebo která ho přijme, stanovil na 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Správní orgán I. stupně konstatoval, že podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je tak možné.

14. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že od 28. 10. 2023 se žalobce nachází na území ČR nelegálně, neboť cestovní doklad byl opatřen razítkem ze dne 29. 7. 2023 z maďarského hraničního přechodu (žalobce byl oprávněn na území EU pobývat maximálně 90 dnů během 180 dnů). Za takové situace bylo povinností správního orgánu I. stupně rozhodnutí o vyhoštění vydat, a to podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce neučinil žádné kroky k tomu, aby pobýval na území ČR v souladu s právními předpisy. Podle správního orgánu I. stupně je dopad prvostupňového rozhodnutí přiměřený z hlediska zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života. Žalobce nepřetržitě pobývá na území ČR bez platného oprávnění k pobytu. Nemá území ČR ani jiného členského státu EU trvale žijící příbuzné či osoby blízké. Nenachází se zde osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost, ani takovou nemá v péči. Nemá zde pohledávky ani závazky. V ČR nenavázal kulturní ani společenské vazby. Ve vycestování žalobci nebrání objektivní okolnosti. V domovské zemi mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest či jiné vážné nebezpečí. V Moldavsku se může vrátit ke své rodině. Je svobodný a bezdětný. Jelikož není držitelem oprávnění k pobytu, nemůže si v ČR legálně opatřit finanční prostředky na pobyt a obživu. Správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že se ze strany žalobce jedná o první porušení právních předpisů v ČR, nicméně k ukončení protiprávního jednání nedošlo z jeho vlastní vůle. Žalobce se za dobu pobytu v ČR neintegroval do společnosti v takové míře, že by to vylučovalo jeho vyhoštění. Není osobou zranitelnou, tedy v pokročilém věku či strádající vážným onemocněním. Je zdravý, praceschopný, v produktivním věku a schopen postarat se o sebe i bez cizí pomoci. Vzhledem k uvedenému je správní vyhoštění na jeden rok přiměřeným opatřením. Celková doba byla stanovena s ohledem na závažnost protiprávního jednání žalobce, celkovou délku neoprávněného pobytu a míru zavinění (žalobce na území pobýval vědomě neoprávněně), přičemž byla uložena ve spodní polovině maximální možné délky. Doba k vycestování (15 dnů) reflektuje to, že žalobce vlastní platný cestovní doklad, není mu známa překážka bránící ve vycestování a financemi na cestu disponuje. Vycestování žalobce je možné, neboť pochází z bezpečné země původu.
15. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání s v zásadě obdobným odůvodněním jako v žalobě. Žalovaná však v napadeném rozhodnutí odvolacím námitkám nepřisvědčila. Předně uvedla, že v případě splnění podmínek § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců není na uvážení správního orgánu, zda správní vyhoštění uloží. V případě žalobce správnímu vyhoštění nebránil ani § 119a zákona o pobytu cizinců. Žalobce nemá v ČR žádné rodinné, majetkové ani kulturní vazby, nesdílí společnou domácnost s občanem EU či ČR, nemá zde žádné zázemí. O nedostatečné integraci svědčí i fakt, že žalobce musel mít v průběhu správního řízení ustanoveného tlumočníka, jelikož českému jazyku nerozumí. Správní orgán I. stupně nebyl povinen se výslovně zabývat každým kritériem stanoveným v § 174a zákona o pobytu cizinců, zvláště když žalobce nemá v ČR žádné významné vazby. Vyhoštění nebrání ani žalobcovy ekonomické poměry. Z ničeho nevyplývá, že by mu hrozila hmotná nouze či ohrožení zdraví a života. Ekonomické potíže nejsou důvodem, pro který by nebylo možné správní vyhoštění uložit, jak plyne z rozsudku NSS ze dne 8. 6. 2019, č. j. 2 Azs 79/2016-39. Posouzení přiměřenosti

provedl správní orgán I. stupně dostatečně a žalovaná se s ním ztotožnila. Z porovnání s případem řešeným NSS v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29, plyne, že uložená doba správního vyhoštění není nepřiměřená. Žalovaná nepřisvědčila ani námitce, že žalobce neměl na vycestování peníze, neboť si více jak půl roku platil ubytování v P. K dosavadnímu způsobu života žalovaná podotkla, že si žalobce neopatřil povolení, které by jej opravňovalo k výkonu výdělečné činnosti. Nebyl dohledán žádný záznam potvrzující, že se o něj alespoň pokusil. Žalobce rovněž pobýval na území neoprávněně a nesjednal si zdravotní pojištění.

Posouzení věci soudem

16. V dané věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého: *„[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“*
17. Na tomto místě soud konstatuje, že žalobce nenapadl po skutkové ani po právní stránce závěry žalované o naplnění výše uvedené skutkové podstaty. Soud proto tyto závěry nepřezkoumával a při přezkumu napadeného rozhodnutí z nich vycházel.
18. Dále soud uvádí, že neshledal napadané rozhodnutí nepřezkoumatelným z důvodu, že by se žalovaná opomněla některými rozhodnými skutečnostmi zabývat, jak žalobce tvrdí v žalobě. Napadané rozhodnutí tvoří s prvostupňovým rozhodnutím argumentačně jeden celek (viz např. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48, bod 23) a lze z nich zcela jasně seznat, jakými úvahami se správní orgány při svém rozhodování řídily (viz body 13 až 15 tohoto rozsudku). Správní orgány ve svých rozhodnutích zevrubně vylicily úvahy o přiměřenosti vyhoštění a vyčerpávajícím způsobem rozvedly, proč není dána nepřiměřenost správního vyhoštění.
19. Soud též předesílá, že se žalobce v žalobě fakticky omezil na rekapitulaci odvolacích námitek, aniž by konkrétně polemizoval se závěry žalované. Smyslem soudního přezkumu však není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
20. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
21. Z § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se podává, že *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen*

v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

22. Soud má za to, že správní orgány posoudily přiměřenost dopadů uloženého správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce zcela v souladu s citovanými ustanoveními zákona o pobytu cizinců.
23. Správní orgány vycházely zejména z žalobcovy výpovědi ze správního řízení, v rámci níž by měl správnímu orgánu I. stupně mimo jiné sdělit informace, které jsou relevantní k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí (viz § 174a odst. 1 větu druhou zákona o pobytu cizinců). V této souvislosti soud ve shodě se správními orgány poukazuje na to, že sám žalobce během výslechu vypověděl, že na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky a žádné kulturní, společenské či jiné vazby. Současně neuvedl, že by uložení správního vyhoštění mělo představovat zásah do jeho práv a nebyl si vědom žádné překážky vycestování z ČR. Zmínil toliko zásah z finančního hlediska, neboť v Moldavsku nemá práci.
24. Žalovaná se však s touto okolností přesvědčivě vypořádala na straně 7 napadeného rozhodnutí, přičemž odkázala na přílehlavou judikaturu správních soudů. Například NSS v rozsudku ze dne 8. 6. 2019 č. j. 2 Azs 79/2016-39, v bodě 11 vyslovil: „*Skutečnost, že stěžovatelova ekonomická situace po návratu do Arménie nemusí být natolik příznivá, jako je tomu v České republice, popř. že pro něj může být složitější nalézt práci, přitom nemůže sama o sobě vést k závěru o nepřiměřenosti správního vyhoštění.*“ Soud neshledává žádné další okolnosti, které by ve spojení s finančními poměry žalobce měly zakládat nepřiměřenost správního vyhoštění. Žalobci dle soudu nebrání žádná překážka v tom, aby si prostředky k zajištění obživy získával prací i v zemi původu. Žalobce je zdravý a v produktivním věku. Sám uvedl, že skutečně pobývá na adrese trvalého pobytu v Moldavsku, kam se tedy může navrátit. Ostatně správnímu orgánu I stupně tvrdil i to, že zpět hodlal vycestovat na konci ledna 2024, tj. nedlouho po jeho zadržení policií. Soud přihlíží rovněž k tomu, že žalobce po dobu svého pobytu na území ČR neučinil žádné kroky, aby zde oprávnění k pobytu či zaměstnání získal. Žalobce tedy zjevně nevyvinul žádnou snahu, aby si v ČR vydělával na svou obživu legálním způsobem. Těžko se tak může dovolávat toho, že zde pracoval (bez povolení) na brigádách a v Moldavsku práci nemá.
25. Žalobce správním orgánům nesdělil žádné další relevantní okolnosti, které by měly o nepřiměřenosti správního vyhoštění svědčit. V odvolání a žalobě pouze v obecné rovině namítá, že v ČR má přátele a rovněž zajištěné ubytování. Při výslechu však žalobce přiblížil, že je ubytován na ubytovně v P., aniž by si pamatoval její adresu. Žalobcem zvolené ubytování dle soudu napovídá, že žalobce nemíní pobývat v ČR dlouhodobě, jak při výslechu rovněž potvrdil tvrzením, že na konci ledna chtěl ČR opustit.
26. Žalobce dále vůbec nepřibližuje, z jakého konkrétního důvodu by měly tvrzené přátelské vazby bránit jeho vyhoštění. Při výslechu přitom tvrdil, že žádné sociální vazby k ČR nemá. Vztah k přátelům neuvedl ani jako důvod nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Naopak správní orgány trefně poukázaly na to, že rodina žalobce bydlí v Moldavsku v místě, kde jinak žalobce pobývá. Vzhledem k zdravotním a osobním poměrům žalobce soud nerozumí poznámce, že by mu rodiče nebyli schopni vypomáhat. V řízení nevyšla najevo žádná okolnost, která by žalobci bránila postarat se sám o sebe bez přičinění dalších osob. Žalobce nikterak nerozvádí, proč by měl být odkázán na pomoc svých přátel v ČR. Opět z výslechu žalobce lze upozornit na to, že žalobce si na obživu v ČR

vydělával práci, tj. sám. Netvrdil, že by byl v tomto ohledu závislý na jiných osobách. Žalobce nemůže žalované vyčítat ani poukaz na to, že žalobce neovládá český jazyk. Schopnost porozumět oficiálnímu jazyku státu, v němž cizinec zamýšlí pobývat, jistě vypovídá o míře jeho integrace, neboť usnadňuje rozvíjení sociálních a kulturních vazeb a zvyšuje šance na pracovní uplatnění.

27. Z uvedeného je zjevné, že správní orgány v případě žalobce dostatečně zohlednily veškeré skutečnosti, které v řízení vyšly najevo. Zároveň nelze říct, že by se správní orgány nezabývaly rozhodnými kritérii uvedenými v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Je třeba zdůraznit, že není vadou, pokud se správní orgán nevyjádří ke každému tam uvedenému kritériu, jestliže v řízení nebyla zjištěna okolnost, která by byla pro jeho hodnocení podstatná (viz žalovanou odkazovaný rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, a dále např. rozsudky NSS ze dne 26. 10. 2017, č. j. 2 Azs 305/2017-30, ze dne 31. 5. 2022, č. j. 4 Azs 242/2020-47, ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 107/2022-35, ze dne 20. 9. 2021, č. j. 5 Azs 243/2020-30). Nadto žalobce nemůže po správních orgánech požadovat, aby výlučně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit v jeho prospěch, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Má-li za to, že takové okolnosti existují, měl na ně správní orgány upozornit.
28. Soud však neshledal, že by v jakémkoliv směru bylo zjištění skutkového stavu provedené správními orgány nedostatečné. Námitka, že se správní orgány věnovaly toliko zásahu do rodinného života žalobce a nikoli do jeho soukromého života, není opodstatněná. Žalobce v průběhu předcházejícího správního řízení ani v řízení před soudem neuvedl žádnou dostatečně konkrétní skutečnost týkající se následků správního vyhoštění pro jeho soukromý či rodinný život, k potřebě cestovat po území EU anebo k tomu, jaké konkrétně jím tvrzené problémy mu uložené správní vyhoštění způsobí. V rozsahu obecnosti tohoto žalobního bodu proto soud porušení zásady přiměřenosti s ohledem na existující soukromý život žalobce neshledal. Žalobní bod je nedůvodný.
29. Nepřípadný je rovněž žalobcův odkaz na jím tvrzené polehčující skutečnosti, k nimž neměly správní orgány přihlídnout. Žalobce pomíjí, že k uložení správního vyhoštění byl správní orgán I. stupně povinen přistoupit, jelikož byly splněny podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. O tom, že si žalobce nezajistil oprávnění k pobytu na území ČR, není žádných pochybností. Zároveň v případě žalobce není správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Proto nebyly dány předpoklady pro užití mírnějšího opatření, tj. vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Soud se ztotožňuje s posouzením žalované, které provedla na straně 6 napadeného rozhodnutí. Žalobce sice na území ČR pobýval bez povolení relativně krátkou dobu, nicméně i to postačuje pro naplnění skutkové podstaty v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Absenci trestní minulosti žalobce správní orgán I. stupně zohlednil při stanovení délky trvání správního vyhoštění, která není nijak excesivní. Žalovaná příhodně zpochybnila i tvrzení, že žalobce neměl na opuštění ČR peníze, neboť argumentovala tím, že žalobce si musel po dobu přibližně půl roku platit ubytování v P. Soud souhlasí, že měl-li žalobce prostředky na placení ubytování, mohl si jistě za ně obstarat přepravu i do země původu po skončení legálního pobytu na území ČR.
30. Vzhledem k shora uvedenému není případné ani tvrzení, že by správní orgány nevymezily

dopady do soukromého a rodinného života žalobce a ty nepoměrovaly se závažností jeho jednání. Správní orgán I. stupně na stranách 5 a 6 prvostupňového rozhodnutí přihlédl ke všem relevantním okolnostem, které se mu v řízení podařilo zjistit (mimo jiné i k tomu, že žalobce porušil právní předpisy na území ČR poprvé). Současně uznal, že rozhodnutí o správním vyhoštění je vždy zásahem do soukromého a rodinného života cizince, nicméně v projednávané věci se nejedná o zásah nepřiměřený. S tím se soud ztotožňuje. Žalobce nemůže srovnávat svůj případ se skutkovou situací řešenou NSS v rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33. Tamní stěžovatelka byla s kasační stížností úspěšná, neboť se správní orgány důkladně nezabývaly tím, zdali je odepření pobytu stěžovatelky přiměřené dopadům do jejího soukromého a rodinného života, zejména pak do života její dcery. V nyní napadených správních rozhodnutích správní orgány řádné posouzení provedly, přičemž překážku pro uložení správního vyhoštění neshledaly správně.

31. Žalobce v obecné rovině zpochybnil rovněž přiměřenost délky doby zákazu vstupu na území členských států EU. Nijak konkrétně však se závěry správních orgánů nepolemizuje. Proto soud toliko konstatuje, že se správní orgány i touto otázkou řádně zabývaly (viz stranu 6 prvostupňového rozhodnutí a strany 7 a 8 napadeného rozhodnutí). Nadto dodává, že stanovení konkrétní délky zákazu vstupu na území členských států EU v rámci zákonného rozmezí, které je v daném případě omezeno horní hranicí pěti let, je předmětem správního uvážení. Stanovily-li správní orgány konkrétní délku opatření v zákonných mezích, není soud oprávněn rozhodovat o věcné správnosti úvahy správního orgánu a může korigovat jen zcela zjevné a podstatné vybočení z pravidel logického odůvodnění použité sazby, případně korigovat případy nesoucí znaky svévole, diskriminace a porušení principu rovnosti. Soud uvádí, že správní vyhoštění s délkou zákazu vstupu na území členských států při spodní hranici zákonného rozmezí, resp. v jeho dolní pětině nevybočuje, ani v případě méně závažného žalobcova jednání, z mezí správního uvážení. Nejde proto v žádném případě o opatření zcela zjevně nepřiměřené.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

32. Jelikož nejsou uplatněné námitky důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i z úřední povinnosti, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. července 2024

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně